

چکیده:

امروزه لازمه ی زندگی موفق در اجتماع ، تعلیم و تربیت صحیح است و زنان به عنوان عضو تاثیر گذار جامعه در جایگاه مادر و تربیت کننده ی نسل آینده نیازمند کسب مهارت های فردی و اجتماعی می باشند. از آنجا که پایه ریزی اصلی شخصیت هر فرد در دوران کودکی شکل می گیرد ، بعد از خانواده محیط آموزشی مهمترین نقش تربیتی را ایفا می کند . در سال های دبستان و به ویژه بلوغ ، تفاوت های میان پسران و دختران به مراتب بیشتر و ثابت تر می شود و مدرسه به عنوان اولین پایگاه آموزشی کودک و جایی که محیط اجتماعی از دایره ی خانواده فراتر می رود ، دارای اهمیت ویژه ای است . در این سالها محیط موثر بر تربیت کودک به دو دسته ی محیط انسانی و محیط کالبدی تقسیم می شود که این دو بر روی هم تاثیر گذارند و بنا به روحیات خاص دختران این تاثیر گذاری به نسبت پسران بیشتر خواهد شد . می توان گفت به دلیل حرکت و پویایی در موجود زنده نسبت به کالبد بی جان ، تاثیر متقابل انسان بر انسان بسیار بیشتر از کالبد است بر انسان و از آنجا که سهم معماری فضا در بهبود کیفیت آموزش به نسبت نقش انسان در تربیت ، کم رنگ تر می باشد بایستی این نقش به نحو نیکو اجرا شود تا تاثیر خود را بر روند آموزش ایفا کند . تاثیر معماری بر روی مخاطب خود به عنوان استفاده کننده از فضا به گونه ایست که با ورود انسان به بنا با آن ارتباط بصری و حسی برقرار می کند . انسان در فضا نه تنها حرکت می کند ، بلکه شکل ها را می بیند ، صداها را می شنود و گرما را حس می کند . در این پروژه سعی بر آن است که بر اساس روان شناسی اسلامی و با توجه به اهمیت دوران دبستان و بلوغ در رشد کودک ، بنا بر روحیات ویژه ی دختران در استخراج معانی و درک فضا ، همچنین دقت به جزئیات و حس تعلق بیشتر به فضای مدرسه به نسبت پسران ، قواعدی برای طراحی فضاهای آموزشی دختران ارائه شود . در این راستا علاوه بر مطالعات تاریخی و کتابخانه ای ، مطالعات تطبیقی از طریق تحقیقات میدانی در زمینه ی شناخت موضوع و همچنین پرسشنامه و مصاحبه در زمینه شناخت کودک انجام شده و در نهایت به چهارچوبی برای طراحی دبستان دخترانه رسیده ایم . امید است که تحقیق حاصل راهگشایی باشد بر تربیت هر چه بهتر کودکان این مرز و بوم .

کلمات کلیدی:

فضای آموزشی ، دبستان ، کودک ، زن